

VILDMARKEN

Av UPTON SINCLAIR

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Under två veckor fortsatte Jurgis denna kamp mot förtvivlan. En gång fick han tillfälle att under en halv dag lasta en packvagn, en annan gång bar han en gummas kappäck och fick i ersättning 25 cents. Härigenom blev han i stånd att några nätter ligga i ett av de billigaste nattförläggarna, då han annars skulle frustit ihjäl. Han kom härigenom likaledes i tillfälle att då och då köpa en tidning på morgonen och ge sig ut på jakt efter arbete, medan hans konkurrenter gingo på upptäcktsfärd efter bortkastade tidningar. Detta tycktes emellertid vara till föga gagn, ty annonserna gävo anledning till att mycken dyrbar tid gick förlorad och till många tröttsamma promenader. Halva antalet av dessa annonser var humbug; de hade införts av de många olika slags affärsmän som ockrade på de platsökandes hjälplösa okunnighet. Jurgis förlorade härpå endast sin tid, men det var därför att det var det enda han hade att förlora. Närmast en hal agent berättade för honom om de underbara arbetsanställningar, han hade på hand, kunde han blott sorgset skaka på huvudet och säga, att han ej var ägare av den dollar, som nödvändigt skulle depoteras. När det förklarades för honom, vilka stora pengar han och hans familj kunde förtjäna genom att färglägga fotografier, kunde han endast lova att komma tillbaka, när han hade de två dollars, som fordrades till utrustningskostnader.

Slutligen yppade sig för Jurgis ett arbetstillfälle, då han händelsevis mötte en gammal bekant från hans fackföreningsdagar. Han träffade mannen, när denne var på väg till sitt arbete i de jätte stora verkstäder, som tillhörde skördemaskintrusten. Och hans vän rådde honom att gå dit, då han skulle lägga ett gott ord för honom hos basen, med vilken han var intimt bekant. Jurgis vandrade på grund harav 4 a 5 eng. mil och passerade i vinnens sällskap genom den massa arbetsökande som väntade vid porten. Han höll på att sjunka på knä, då mannen, efter att ha betraktat och ställt några frågor till honom, gav honom det beskedet, att han skulle se till att han finge någon slags anställning.

Vad denna händelse innebar för Jurgis, kunde denne endast så småningom fatta. Han fann nämligen, att skördemaskinfabrikerna vore den plats, på vilken filantroper och reformvänner med stolthet pekade. Där tänkte man något på sina arbetare; verkstäderna voro stora och rymliga; där var anordnad en restaurang, varefter arbetaren kunde köpa god mat till inköpspriset. De hade likaledes ett lärum och snygga platser, där arbetsflickorna kunde vila över natten. Fabriksområdet var därjämte befriat från många av de obehagligheter i form av smuts och vidrig lukt, som voro inhemska i slakterierna. Dag efter dag gjorde Jurgis dessa upptäckter — något som han aldrig väntat sig eller drömt om — tills denna nya plats kom att i hans tycke bliva en slags himmel.

Det var ett oerhört stort etablissemang. Det beträffade en yta av 160 acres, 5,000 människor voro där anställda, och därifrån utgingo årligen över 300,000 maskiner — större delen av de skörde- och slättermaskiner som användes i hela landet. Jurgis såg förstås icke mycket därav; det var alltsammans specialarbete, på samma sätt som i slakterierna; var och en av de hundratals delarna av en slättermaskin gjordes särskilt och gick ibland genom hundratals arbetares händer. Där Jurgis hade sitt arbete var en maskin, som avskar och präglade vissa stålbitar av omkring två kvadrattums omfång. Stålbitarna kommo nedramlande i ett tråg, och allt vad människo-hand hade att göra var att uppstapla dem i regelbundna rader och när träget var fullt utbyta det mot ett annat. Detta arbete utfördes av en enda gosse, som på det samma måste koncentrera sina blickar och tankar; och hans fingrar löpte så fort, att det ljud som

upptod då stålbitarna stötte emot varandra liknade den musik man hör nattetid i en sovravn på ett kurrigtåg. Detta var förstås "styckarbete", men man hade försäkrat sig om, att gossen inte skulle vara sysselsatt, genom att tillse att maskinerna skötsel krävde den största möjliga grad av skyndsambet som en människa kunde åstadkomma. 30,000 sådana bitar gingo genom hans händer varje dag, 9 a 10 miljoner vart år.

I hans närhet sutto män lutade över kringanstrande släpstenar, vilka lade slata hand vid putsandet av knivar till skördemaskiner. Med högra handen togo de knivarna ur en korg, släpade dem först på ena och sedan på andra sidan och lade dem därefter med vänstra handen i en annan korg. En av dessa män berättade för Jurgis, att han under fjorton år släpat tre tusen sådana stålknivar varje dag.

I nästa rum fanns en maskin, vilken uppslukade en ändlös längd av stål, skar av denna på bestämda avstånd, grep styckena, hamrade ut huvudet på dem, släpade dem, polerade dem, trädde på dem och slutligen levererade dem i ett tråg, färdiga att begagnas vid skördemaskinernas sammansättning. Från en annan maskin kommo tiotusentals små runda metallplattor med hål i mitten, avsedda att begagnas, då järnbultarna skulle nitas fast. På andra ställen blevo en del av dessa stälvaror doppade i färg samt upphängda till torkning. Sedan fördes de på vagnar in i ett annat rum, där man gav dem den slutliga putsningen med röd och gul färg, på det att maskinerna skulle taga sig bra ut på skördetälten.

Jurgis vän arbetade vid en trappa uppe i glugtrummen, och hans arbete var att tillverka formar av ett visst slag. Han fyllde svart sand i en behållare av järn, fuktade den, packade den samman omkring formen och satte den undan för att härna. Sedan skulle formen tagas ut, då en ihållighet upptod, i vilken man hällde rinnande, glödvit järnmassa. Han erhöi sin betaltning för varje av honom levererat gjutstycke, eller, rättare sagt, för varje felfritt sådant, ty nära nog hälften misslyckades. Man såg honom bland ett dusin andra, strävande och arbetande som en besatt bland en hel skara av andra lika besatta. Hans armar svängde som vevstakarna på en maskin, hans långa, svarta hår flog vilt omkring hans huvud i luftdraget, hans ögon stodo ut ur sina hål, svetten rann i floder nedför hans ansikte. När han skyttade behållaren full av sand och grep efter bokhammaren för att boka den med, gick han tillväga på samma sätt, som en kanotroddare, vilken på vägen utför en fors i en ström griper efter en päle, som utmärker ett blindskär. Hela långa arbetsdagen gick han på med detta och strävade efter att förtjäna tjugutre i stället för tjugutva och en halv cents i timmen. Hans produkt blev sedan antecknad vid den vart tionde år förekommande allmänna folkräkningen och värdesättningen; och jublande industrifödingar skroto däröver i sina bankettsalar, då de talade om, huru som arbetarne i Amerika hade nära dubbelt så stor produktionsförmåga som varje annat lands. Om vi amerikaner äro den största och mäktigaste nation, över vilken solen lyser, så är det tydligen därför, att vi varit i stånd att driva våra arbetare till denna höjd av iver. Men vi kunna och påvisa andra betydelsefulla statistiska förhållanden, varibland är förbrukningen av spritdrycker, som årligen belöper sig till 1½ biljon dollars och fördubblas vart tionde år.

Där fanns en maskin, vilken valsade ut järnplåtar, och en annan, vilken dragav- förfärdigade varjehandla lantbruksredskap. De lades på kärror, och det var Jurgis' sysselsättning att rulla dessa till det rum, där maskinerna sattes ihop. Detta arbete var för honom endast en barnlek. Hans dagspänning var en dollar sjuttiofem cents. Om lördagen betalade han Aniele de sjuttiofem cents i veckan, som han var skyldig henne för begagnandet av hennes vindsrum. Även utlöste han sin överrock, vilken Elzbieta hade pantsatt under den tiden, då han befann sig i fängelse.

Detta senare var en god och välsignad sak. En man kan icke under midvinterstid gå ut i Chicago utan överrock utan att lida därav. Och Jurgis hade att gå eller åka på spårvagn fem eller sex engelska mil från och till sin arbetsplats. Det bar sig så, att halva vägen gick i en riktning och halva i en annan. Detta nödvändiggjorde ombyte av spårvagnar. Lagen stadgade, att övergångsbiljetter skulle lämnas passagerarna vid alla gathörn, där två spårvagnslinjer korsade varandra, men spårvagnsbolaget hade kringgått denna bestämmelse genom att uppgiva, att det var olika bolag som ägde dessa linjer. När han således önskade begagna sig av spårvagn, måste han betala 10 cents bort och 10 cents hem, eller över 10 procent av sin inkomst, till bemälda bolag, som för länge sedan erhållit sina oktrojer genom att muta stadsfullmäktige, mitt för näsan på folket, vars protester höllo på att urarta till formligt uppror. Huru uttröttad han var om aftnarna och huru bittert kallt det än var om morgnarna, föredrog han dock att gå.

(Forts.)

Den CANADIENSISKA KÅREN

förlorade aldrig under kriget en
kanon, reträtterade aldrig och

Misslyckades aldrig
Att intaga en ställning!

Zerotimman för segerlänat, 1919, står för dörren---Vi häva ett nytt mål och ett ärofullt rekord att stödja---Vi måste möta vår förpliktelse, som våra soldater mötte sina---Låt oss gladeligen

Köpa Victory Bonds

Coca-Cola

Vårt Rekord:

Under det att Canadiensiska soldater vunno ärofulla ehuru blodiga segrar, höllo vi på att förbereda oss för den nuvarande perioden av rekonstruktion.

Vi häva skapat en industri som ger anställning åt tusentals och nöje åt miljoner. Många av våra arbetare kämpade i den Canadiensiska arméns leder, och för det senaste segerlänat hade vi en 100% subscription.

Coca-Colabolagets Winnipegfabrik öppnades under maj 1915, och branchfabriker ha öppnats i Regina, Brandon, Moose Jaw, Lethbridge, Calgary, Edmonton, Vancouver och Saskatoon. Ni inbjudes att besöka vilken som helst av våra fabriker och se det rena vetenskapliga sätt, på vilket Coca-Cola buteljeras.

Denna annons är donerad av Coco-Cola-bolaget för Segerlänets 1919 framgång

COCA-COLA BYGNADEN I WINNIPEG

Gas i Magen är farlig

Rekommenderar dagligt bruk av Magnesia att bota sjukdom, förorsakad av jäsnande föda och acid indigestion.

Gas och luft i magen. Åtföljd av en full känsla efter måltid eller nästan säkra bevis på närvaro av övermått av hydrochloric acid i magen, förorsakande s. k. "acid indigestion".

Acidmagar äro farliga, emedan för mycket acid irriterar magens delikata vägar, ofta ledande till gastritis, åtföljd av allvarliga magår. Födan jäser och surnar, skapande obehaglig gas, som uttänjer magen och hindrar de vitala lufteorganens normala funktioner, ofta affekterande hjärtat.

Det är mycket dumt att negligera ett sådant allvarligt tillstånd eller behandla det med vanlig matmedicinsk hjälp, som ej har någon neutraliserande effekt på magaciden. Skaffa i stället från apoteket några uns Bismarck Magnesia och tag en tesked i ett kvarts glas vatten efter måltid. Detta skall driva gasen och luften ut ur magen, söta magen, neutralisera den överflödiga aciden och förebygga dess bildande, och det finnes ingen surhet eller smärta. Bismarck Magnesia (i pulver eller tablettform — aldrig vätska eller mjölk) är harmlös för magen, billig att taga och den bästa form av magnesia för magdåmål. Det användes av tusentals människor, som njuta sina måltider utan fruktan för indigestion.